

[Arne Bjerregaard]

ord ud af dets helhed og bruger det som argumentation, så det kommer til at virke helt modsat det, der lå i bemærkningerne.

Jeg sagde, vi var bange. Det erkender jeg. Vi var ikke bange for et valg – det havde venstre måske mere grund til – men vi var bange for den politik, som venstre nu prøver at være eksponent for, den politik, hvor man bare står i korridoren med korslagte arme. Vi er bange for, at hvis vi ikke vovede at gå med nu, så ville vi være med til at ødelægge muligheden for en fremtidig økonomisk politik, som bl.a. venstre gjorde i 1966, i 1976 og til dels, da de endelig tog et ansvar, i 1978. Jeg må sige nok engang til hr. Ellemann-Jensen: det er det, vi er bange for.

Lad mig sige til hr. Poul Schlüter, der har bekymring for de unge: ja men vi har så sandelig også bekymring for de unge. Jeg skal ikke sige, om bekymringen hos hr. Poul Schlüter er større for de unge end for partiet selv. Det skal jeg undlade at anstille betragtninger om. Men lad mig bare sige, at vi er lige så bekymrede for de unge, og derfor ønsker vi at være med til i hvert fald at begynde på en løndæmpende politik.

Hr. Askjær Jørgensen sagde selvfølgelig også, at vi er bange. Jeg behøver ikke gentage, hvorfor vi er bange. Men der er mere, vi er bange for. Vi er bange for hr. Askjær Jørgensen, vi er bange for de mennesker, der bruger en argumentation, som kun har et eneste formål, nemlig at skabe uro og bekymring ude i befolkningen for selv at få den magt, man ønsker, ved hele tiden at tale til det enkelte menneskes lille, egoistiske jeg. Det er det, man prøver på. Det er ikke en saglig politik, man prøver at fremføre.

Hr. Askjær Jørgensen mente, han gav mig svar på, hvad der var af socialisme i de fremsatte forslag, idet hr. Askjær Jørgensen sagde: ja men det er centralisme, det er socialisme. Nu kan man diskutere, om det er socialisme, men hvor er centralismen i de fremsatte forslag? Der er væsentlige ting, vi er imod, men jeg ser ikke centralismen. Det er igen disse slagord, som man bare slynger ud for at vinde nogle tilhængere med simpelt hen, lad mig nøjes med at sige usandfærdige påstande.

Hr. Askjær Jørgensen sagde til slut, at det er beklageligt, at der nu bliver et flertal, fordi nogle partier ikke kan finde deres egne ben. Det var vist det rigtige udtryk. Hvis det er

forkert, må hr. Askjær Jørgensen jo replicere. Men jeg tror nok, hr. Askjær Jørgensen sagde, vi ikke kunne finde vores egne ben. Nu står jeg udmærket på begge ben. Jeg synes, det er værre for dem, der tilsyneladende ikke har mulighed for at finde hovedet.

Vi mener, at vi ved at medvirke til forslagene her skaber et vist pusterum, men vi erkender også, at vi ikke med dette ændrer vores økonomiske udvikling radikalt. Derfor vil jeg spørge finansministeren eller statsministeren, om man fra regeringens side vil erkende, at fordi man ikke lader indkomspolitikken stå alene, men tager fordelingspolitikken med, må man nødvendigvis i 1980 foretage nye indgreb, for at vi kan få drejet skuden. Nu bremser vi bare op for farten, men må vi foretage nye indgreb, for at vi kan få drejet skuden? Jeg spørger direkte regeringen.

Ib Christensen (DR):

Jeg bemærkede med tilfredshed, at fremskridtspartiets ordfører, hr. Askjær Jørgensen, i modsætning til sin partifælle hr. Maistad ikke ville foruddiskontere, hvordan retsforbundet vil stemme ved lovforslaget om statsgrundskylden. Det gjorde hr. Askjær Jørgensen klogt i. Derimod sagde hr. Askjær Jørgensen, at hvis nu retsforbundet stemmer for regeringens kriselove med indgrebene, så gør vi os skyldige i at støtte planøkonomi. Det har hr. Askjær Jørgensen også ret i. Det gør vi altså heller ikke, hr. Askjær Jørgensen. Ikke bare støtter vi ikke de tvangsindkomspolitiske sider af regeringens forslag vedrørende løndiktat, prislov og lignende indgreb over for pristallet, vi stemmer imod. Vi er da kun glade for, at Z-partiet efter i disse sager at have befundet sig i en siksakkurs nu er kommet på rette linje, for tidligere har fremskridtspartiet ikke holdt sig tilbage med at foreslå såkaldte fremskridtsplaner, der indebar løn- og prisstop. Dér har man ikke veget tilbage for at bryde med et princip om arbejdsmarkedets selvforvaltning og et frit erhvervsliv.

Spørgsmålet om statsgrundskylden på landbrugets jordværdier har været inddraget også i denne debat. Jeg synes, der er én ting, som bør nævnes allerede nu, og det er det alternativ, som landbrugets organisationer, som Landbrugsrådet har præsenteret regeringen for, og som retsforbundets folketings-